

EBA/GL/2023/05

13. junij 2023

Smernice o spremembi smernic EBA/GL/2022/01 o izboljšanju rešljivosti za institucije in organe za reševanje v skladu s členoma 15 in 16 Direktive 2014/59/EU (v nadaljnjem besedilu: smernice o izboljšanju rešljivosti) z uvedbo novega razdelka o preizkušanju rešljivosti

1. Obveznosti v zvezi s skladnostjo in poročanjem

Vloga teh smernic

1. Dokument vsebuje smernice, izdane v skladu s členom 16 Uredbe (EU) št. 1093/2010¹. V skladu s členom 16(3) Uredbe (EU) št. 1093/2010 si morajo pristojni organi in finančne institucije na vsak način prizadevati za upoštevanje smernic.
2. V smernicah je predstavljeno stališče organa EBA o ustreznih nadzorniških praksah v evropskem sistemu finančnega nadzora oziroma o tem, kako naj se izvaja zakonodaja Unije na določenem področju. Pristojni organi iz člena 4(2) Uredbe (EU) št. 1093/2010, na katere se nanašajo smernice, bi jih morali upoštevati tako, da jih ustrezno vključijo v svoje prakse (npr. s spremembo svojega pravnega okvira ali nadzornih postopkov), tudi če so smernice namenjene predvsem institucijam.

Zahteve v zvezi s poročanjem

3. Pristojni organi morajo v skladu s členom 16(3) Uredbe (EU) št. 1093/2010 do 25.10.2023 organ EBA uradno obvestiti, ali ravnajo oziroma ali nameravajo ravnati v skladu s temi smernicami, ali pa mu sporočiti razloge za njihovo neupoštevanje. Če pristojni organi uradnega obvestila ne bodo poslali do tega roka, bo organ EBA štel, da jih ne upoštevajo. Uradna obvestila je treba poslati na obrazcu, ki je na voljo na spletni strani organa EBA, z navedbo sklica „EBA/GL/2023/05“. Predložiti jih morajo osebe, ki so pooblaščenice za poročanje o skladnosti v imenu svojih pristojnih organov. Organu EBA je treba sporočiti tudi vsako spremembo stanja glede upoštevanja smernic.
4. Uradna obvestila bodo v skladu s členom 16(3) objavljena na spletni strani organa EBA.

¹ Uredba (EU) št. 1093/2010 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. novembra 2010 o ustanovitvi Evropskega nadzornega organa (Evropski bančni organ) in o spremembi Sklepa št. 716/2009/ES ter razveljavitvi Sklepa Komisije 2009/78/ES (UL L 331, 15.12.2010, str. 12).

2. Predmet urejanja, področje uporabe in opredelitev pojmov

Predmet urejanja

5. Te smernice spreminjajo Smernice o izboljšanju rešljivosti za institucije in organe za reševanje v skladu s členoma 15 in 16 Direktive 2014/59/EU z dne 13. januarja 2022 (EBA/GL/2022/01)² (v nadaljnjem besedilu: smernice).
6. Določbe smernic, ki jih te smernice ne spreminjajo, ostanejo veljavne in se še naprej uporabljajo.

3. Datum začetka uporabe

7. Te smernice se začnejo uporabljati 1. januarja 2024.

4. Spremembe smernic o izboljšanju rešljivosti³

8. Odstavek 5 Smernic o izboljšanju rešljivosti se spremeni, kot sledi:

„5. Te smernice ob upoštevanju členov 10(5) in 11(1) Direktive (EU) 2014/59⁴ določajo ukrepe, povezane z instrumentom za reševanje, ki bi jih morali institucije, vključno s subjekti iz člena 1(1) (v nadaljnjem besedilu: institucije), in organi za reševanje sprejeti, da bi izboljšali rešljivost

² <https://www.eba.europa.eu/regulation-and-policy/recovery-and-resolution/guidelines-institutions-and-resolution-authorities-improving-resolvability>

³ Smernice EBA/GL/2022/01 o izboljšanju rešljivosti za institucije in organe za reševanje v skladu s členoma 15 in 16 Direktive 2014/59/EU (v nadaljnjem besedilu: smernice o izboljšanju rešljivosti).

⁴ Direktiva 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. maja 2014 o vzpostavitvi okvira za sanacijo ter reševanje kreditnih institucij in investicijskih podjetij ter o spremembi Šeste direktive Sveta 82/891/EGS ter direktiv 2001/24/ES, 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2005/56/ES, 2007/36/ES, 2011/35/EU, 2012/30/EU in 2013/36/EU in uredb (EU) št. 1093/2010 ter (EU) št. 648/2012 Evropskega parlamenta in Sveta (UL L 173, 12.6.2014, str. 190).

institucij, skupin in skupin v postopku reševanja v okviru ocene rešljivosti, ki jo v skladu s členoma 15 in 16 navedene direktive opravijo organi za reševanje.“

9. Odstavek 7 Smernic o izboljšanju rešljivosti se spremeni, kot sledi:

„7. Te smernice se ne uporabljajo za institucije, ki imajo v svojem načrtu reševanja ali načrtu reševanja skupine, kateri pripadajo, določeno, da bodo prenehale na način, ki je v skladu z veljavnim nacionalnim pravom. Če se strategija spremeni, zlasti v reševanje namesto likvidacije, bi se morale smernice začeti uporabljati najpozneje tri leta od datuma odobritve načrta reševanja, ki vključuje novo strategijo reševanja, razen oddelka 4.6, ki se mora začeti uporabljati najpozneje eno leto od tega datuma.“

10. Odstavek 10 Smernic o izboljšanju rešljivosti se spremeni, kot sledi:

„10. Za institucije, ki so del skupine, za katero velja konsolidirani nadzor v skladu s členoma 111 in 112 Direktive 2013/36/EU, se te smernice uporabljajo na ravni vsake skupine v postopku reševanja in, če je potrebno, tudi na individualni ravni. Oddelka 4.6 in 4.7 se uporabljata tudi na ravni čezmejnih podrejenih družb, ki niso subjekt reševanja, kadar minimalna zahteva glede kapitala in kvalificiranih obveznosti, kot je določena v členu 45f Direktive 2014/59/EU, presega znesek, ki zadostuje za pokrivanje izgub v skladu s točko (a) prvega pododstavka člena 45c(2) navedene direktive.“

11. Naslov oddelka 3 Smernic o izboljšanju rešljivosti se spremeni, kot sledi:

„3. Izvajanje in prehodne določbe“

12. Za odstavkom 13 Smernic o izboljšanju rešljivosti se dodajo novi odstavki 13a, 13b in 13c, kot sledi:

„13a. Institucije bi morale organom za reševanje do 31. decembra 2024 predložiti prvo poročilo o samooceni iz odstavka 124.“

13b. Z odstopanjem od odstavka 132 bi morali organi za reševanje prvi program preizkušanja rešljivosti iz odstavka 130 sporočiti do 31. decembra 2025.“

13c. Institucije iz odstavka 138 bi morale organom za reševanje prvi okvirni operativni protokol iz tega odstavka predložiti do 31. decembra 2025.“

13. Pododstavek (e) odstavka 56 se spremeni, kot sledi:

„e. potrjevanje glavnih rezultatov in zagotavljanje primernih ureditev prenosa v zvezi s tem v okviru ustreznih mehanizmov notranje kontrole in zagotovil (kot so predloge za poročanje o reševanju in poročilo o samooceni);“

14. Za oddelkom 4.5 se v smernice vstavijo novi oddelki, in sicer oddelek 4.6 z odstavki 124 do 129, oddelek 4.7 z odstavki 130 do 137 in oddelek 4.8 z odstavki 138 do 142, kot sledi:

4.6. Poročilo o samooceni

124. Institucije bi morale vsaj vsaki dve leti pripraviti in zadevnemu organu za reševanje predložiti poročilo, v katerem samoocenijo, ali in v kolikšni meri izpolnjujejo zmogljivosti iz oddelkov od 4.1 do 4.5 in oddelka 4.8 teh smernic ter oddelkov 4 in 5 smernic o prenosljivosti, ki dopolnjujejo oceno rešljivosti za strategije prenosa (Smernice o prenosljivosti)⁵, ter ob upoštevanju vseh povratnih informacij, ki so jih v teh dveh letih prejele od organov, med drugim naslednjih elementov:

- a. stopnje, do katere je zmogljivost zagotovljena (nizka, srednja, visoka, ni relevantno);
- b. opisa, kako je zmogljivost zagotovljena ali zakaj se šteje, da ni relevantna v skladu s točko (a);
- c. ocene vrzeli v zmogljivostih za reševanje, kot so določene v teh smernicah, in zmogljivostih institucije glede tega, kako in do kdaj je zmožna to vrzel odpraviti;
- d. opisa, kako je zmogljivost umeščena v običajno poslovanje (angl. business as usual, BAU);
- e. opisa, kako je zmogljivost povezana z načrtom sanacije institucije (npr. ali ureditev neprekinjenega poslovanja v postopku reševanja vključuje tudi možnosti sanacije, kot so denimo odsvojitve, ali pa se ureditev sanacije uporablja kot vzvod za podporo reševanju);
- f. katere koli notranje ali zunanje ocene, katere cilj je ugotoviti, kako institucija uporablja te smernice, vključno z notranjimi ali zunanjimi revizijskimi poročili, ocenami zunanjih svetovalcev, predhodnimi preizkusi ali nadzorniškimi pregledi;
- g. vseh dodatnih tematskih področij, ki jih določi zadevni organ za reševanje (npr. izkušnje, pridobljene ob nedavni recesiji ali dogodku na trgu).

125. Institucije bi morale v povzetku svoje samoocene iz odstavka 124:

- a. predstaviti svoje razumevanje strategije reševanja, kot jo je opredelil organ za reševanje, ter svoje vloge in vloge organa(-ov) pri izvajanju te strategije;
- b. opisati svoj okvir za preizkušanje in okvir zagotovil, ki jim omogočata, da zagotovijo svojo zmogljivost za stalno podporo pri izvajanju strategije reševanja;
- c. na kratko povzeti svojo samooceno po posameznih ključnih področjih reševanja, kot so:

⁵Smernice EBA/GL/2022/11 za institucije in organe za reševanje o prenosljivosti, ki dopolnjujejo oceno rešljivosti za strategije prenosa (Smernice o prenosljivosti).

- i. upravljanje;
- ii. neprekinjeno poslovanje v postopku reševanja (OCIR) in dostop do infrastruktur finančnih trgov (FMI) ⁶;
- iii. sposobnost pokrivanja izgub in dokapitalizacije;
- iv. likvidnost in financiranje v postopku reševanja;
- v. upravljanje informacijskih sistemov (MIS) ⁷;
- vi. komuniciranje;
- vii. postopki strategije prenosljivosti in prestrukturiranja.

126. Institucije bi morale poročila predložiti organu za reševanje najmanj vsaki dve leti. Prvo poročilo bi bilo treba predložiti do 31. decembra 2024.

127. V primerih reševanja čezmejnih skupin poročilo o samooceni predloži bodisi subjekt reševanja organu za reševanje na ravni skupine (ali zadevnemu organu za reševanje v primeru strategije z več vstopnimi točkami) bodisi ga lokalnemu organu za reševanje predloži institucija, ki ni subjekt reševanja.

128. Ko je poročilo dokončano, bi bilo treba samooceno institucije, ki ni subjekt reševanja, zasnovati na podlagi strategije reševanja skupine in ob usklajevanju s subjektom reševanja.

129. Pri pripravi poročila o samooceni iz odstavka 124 bi morale institucije upoštevati obliko, ki jo določi njihov organ za reševanje.

4.7. Večletni program preizkušanja

130. Organi za reševanje bi morali ob upoštevanju poročila o samooceni iz oddelka 4.6 in zlasti elementov, zahtevanih v odstavku 124 (točkah od (d) do (f)), sprejeti večletni program preizkušanja rešljivosti za institucije, ki so v njihovi pristojnosti. Program bi moral vključevati vse zmožljivosti, določene v teh smernicah in Smernicah organa EBA o prenosljivosti⁸.

131. Zajemati bi moral obdobje treh let (zadnji dve leti sta okvirni), da bi lahko institucije optimizirale svoja prizadevanja za načrtovanje reševanja. Organ za reševanje bi moral vsako leto program posodobiti/potrditi. Rezultate tega letnega pregleda bi bilo treba institucijam sporočiti brez nepotrebne odlašanja.

⁶ FMI (angl. financial market infrastructure) – infrastruktura finančnih trgov.

⁷ MIS (angl. management information systems) – upravljanje informacijskih sistemov.

⁸ EBA/GL/2022/11.

132. Organi za reševanje bi morali institucije obvestiti o programu preizkušanja rešljivosti iz odstavka 130 in njegovih letnih posodobitvah ali potrditvah iz odstavka 131, najpozneje pa ob predložitvi povzetka načrta reševanja in ocene rešljivosti v skladu s členom 10(7)(a) Direktive 2014/59/EU.
133. Organi za reševanje bi morali ob upoštevanju neizčrpnega seznama iz Priloge 4, opisanega v programu preizkušanja rešljivosti (opredeljenega v odstavku 130) določiti vrsto ocenjevanj, preizkusov, metodologij, praks in instrumentov, ki jih nameravajo uporabiti za preizkušanje primernosti ureditev, ki so jih vzpostavile institucije za namene izvajanja svoje strategije reševanja.
134. Organi za reševanje bi morali pri izbiranju tehnik preizkušanja v svojem programu preizkušanja rešljivosti, opredeljenem v odstavku 130, uporabiti pristop, ki temelji na oceni tveganja, na podlagi profila tveganja, velikosti in poslovnega modela institucije (npr. kategorizacija v okviru SREP⁹) in skupnega rezultata SREP¹⁰ ter upoštevati naslednje:
- a. napredek pri reševanju/stopnjo, do katere so zmogljivosti za reševanje, opredeljene v teh smernicah, zagotovljene in
 - b. splošno kakovost notranjih zagotovil za rešljivost, kot je prikazana v poročilu o samooceni.
135. V okviru čezmejnih skupin v postopku za reševanje bi morali organi za reševanje na ravni skupine, in organi za reševanje na ravni podrejenih družb, za katere veljajo te smernice, razpravljati o večletnem programu preizkušanja rešljivosti.
136. V primeru čezmejnih skupin bi moral večletni program preizkušanja rešljivosti subjektov reševanja, vključno s preizkušnji, ki se izvajajo v njegovem okviru, izvajati organ za reševanje subjekta reševanja ali organi za reševanje države gostiteljice v sodelovanju z organom za reševanje subjekta reševanja v skladu s sprejetim medsebojnim dogovorom.
137. Organi za reševanje bi si morali z institucijo, v primeru reševanja čezmejne skupine pa vsaj s člani kolegija za reševanje, izmenjevati rezultate vseh preizkušanj, izvedenih v skladu s programom testiranja rešljivosti iz odstavka 130.

⁹ „Kategorizacija SREP“ pomeni kazalnik sistemskega pomena institucije, ki se instituciji dodeli na podlagi njene velikosti in kompleksnosti ter obsega njenih dejavnosti. Glej tudi oddelek 2.1.1 revidiranih smernic organa EBA o SREP (EBA/GL/2022/03).

¹⁰ Glej opredelitev v revidiranih smernicah organa EBA o SREP (EBA/GL/2022/03), str. 21. „Skupni rezultat SREP“ pomeni numerični kazalnik skupnega tveganja za sposobnost delovanja institucije na podlagi skupne ocene SREP.

4.8. Okvirni operativni protokol

138. Nadrejena družba v Uniji in subjekti reševanja skupine v postopku reševanja, za katero velja člen 92a ali 92b Uredbe (EU) št. 575/2013 ali katere skupna vrednost sredstev na ravni skupine v postopku reševanja presega 100 milijard EUR, in tisti subjekti, ki jih določi zadevni organ za reševanje, za katere ne velja člen 92a Uredbe (EU) št. 575/2013 in ki so del skupine v postopku reševanja, katere skupna vrednost sredstev je nižja od 100 milijard EUR, vendar je organ za reševanje v skladu s členom 45c(6) Direktive 2014/59/EU ocenil, da obstaja razumna verjetnost, da bi v primeru njenega propada predstavljali sistemsko tveganje, morajo pripraviti okvirni operativni protokol.
139. Pripravo okvirnega operativnega protokola bi bilo treba zahtevati tudi od institucij, ki niso navedene v odstavku 138, kadar organ za oceno tveganj oceni, da je to upravičeno zaradi kompleksnosti institucije in posledične potrebe po obsežnem usklajevanju zmogljivosti za rešljivost.
140. V okvirnem operativnem protokolu bi bilo treba¹¹:
- a. opredeliti ključne vloge in odgovornosti višjega vodstva v pripravah na reševanje in med njim;
 - b. določiti tematska področja, o katerih mora vodstvo sprejeti odločitve v pripravah na reševanje in med njim, ter časovne okvire zanje;
 - c. določiti sprožilce za aktivacijo operativnih podprotokolov (operativni protokol reševanja s sredstvi upnikov, operativni protokol reševanja s prenosom, krizni načrt za dostop do infrastrukture finančnih trgov, komunikacija);
 - d. določiti vir, roke in obliko informacij, ki bodo podlaga za odločitve odbora;
 - e. prikazati medsebojni vpliv različnih elementov izvajanja strategije reševanja, in sicer zlasti:
 - i. reševanja s sredstvi upnikov (operativni protokol reševanja s sredstvi upnikov);
 - ii. operativnega protokola za prenos (kjer je to ustrezno);
 - iii. vrednotenja;
 - iv. financiranja in likvidnosti med reševanjem (vključno s spremljanjem zavarovanj/strategijo financiranja med reševanjem);

¹¹ V Prilogi 5 je na voljo prikaz arhitekture okvirnega operativnega protokola na visoki ravni.

- v. dostopa do infrastrukture finančnih trgov (vključno z načrti za izredne razmere);
- vi. neprekinjenega poslovanja (vključno s katalogom storitev);
- vii. načrta reorganizacije poslovanja.

141. Institucije bi morale svoje okvirne operativne protokole posodobiti vsaj enkrat letno ali ob spremembi svoje pravne ali organizacijske strukture ali spremembi svojih operativnih ali finančnih pogojev, ki bi lahko bistveno vplivali na okvirni operativni protokol ali zahtevali njegovo spremembo. O izidu letnega pregleda bi bilo treba organe za reševanje obvestiti brez nepotrebne odlašanja.

142. Po prilogi 3 k Smernicam o izboljšanju rešljivosti se vstavita prilogi 4 in 5:

Priloga 4 – Neizčrpen seznam metod, ki so na voljo bodisi institucijam pri dajanju zagotovil bodisi organom za preizkušanje

a. Samopotrjevanje	Samopotrjevanje je postopek, kadar institucija sama potrdi svojo skladnost z določenim pravilom.
b. Samoocena	Samoocena je ocena, s katero institucija oceni svoje lastne zmogljivosti za pravočasno izvedbo zahtevanih nalog na ravni pričakovane kakovosti. Postopek samoocenjevanja predvideva pregled obstoječih procesov in postopkov ter morebitni pregled izkušenj, pridobljenih v preteklih stresnih situacijah. Rezultat postopka samoocenjevanja je analiza vrzeli med zmogljivostmi institucije in pričakovanji organa.
c. Sporočanje rezultatov preizkušanj sistemov ali notranjih preizkušanj v obliki predstavitev organom/prikaza preizkušanja korak za korakom	„Prikaz preizkušanja korak za korakom“ pomeni postopno vodenje skozi upravljavski informacijski sistem ali postopke od začetka do konca.
d. Predhodni preizkus	Procesno usmerjeno, osredotočeno in prilagodljivo preverjanje verodostojnosti izbranih korakov v operativnem protokolu.
e. Simulacija (predhodni preizkus)	Simulacije (predhodni preizkusi) so simulacije realnih razmer, pri katerih institucije preizkusijo (izbrane) dele elementov, ki jih je organ za reševanje opredelil na podlagi testnega kriznega dogodka, in opredelijo področja, na katerih so potrebne

izboljšave, da se zagotovi učinkovito in pravočasno izvajanje strategije reševanja.

f. Simulacija v pisarni/v uradu/za mizo	<p>Začetna faza za izboljšanje operativnih protokolov ter zagotovitev standardizacije, doslednosti in usklajenosti z zahtevami za dokumentiranje ključnih procesov po posameznih korakih, vključno s časovnim okvirom, odgovornostmi in medsebojnimi odvisnostmi.</p> <p>Preizkušanje v zaledju, pri katerem se podatki uskladijo med različnimi dokumenti, da se ocenita točnost in zanesljivost podatkovnega niza.</p>
g. Notranja revizija	<p>Pregled zmogljivosti za reševanje v okviru notranje revizije kot del procesa dajanja zagotovil za stalno rešljivost.</p>
h. Neodvisno preverjanje strani tretje osebe	<p>Pregled zmogljivosti za reševanje s strani zunanjega strokovnjaka.</p>
i. Poglobljena analiza	<p>Poglobljen pregled določenega tematskega področja, ki se opravi v prostorih institucije v vnaprej določenem časovnem okviru.</p>
j. Inšpekcijski pregledi na kraju samem	<p>Inšpekcijski pregledi na kraju samem so preiskave in preizkusi, ki jih v prostorih institucij izvajajo organi v okviru vnaprej določenega obsega in časovnega okvira. Inšpekcijski pregledi bi morali biti nenapovedani, pri čemer je treba upoštevati načelo sorazmernosti, njihov cilj pa je zagotoviti podroben pregled primernosti postopkov in njihovega izvajanja.</p>

Priloga 5 – Okvirni operativni protokol

Ilustrativni prikaz arhitekture okvirnega operativnega protokola na visoki ravni:

